

106528 - Ҳадиси (Хоби рӯзадор ибодат аст) заиф мебошад

савол

Яке аз хатибон (воизон)-ро шунидам, ки ҳадисеро аз паёмбар (дурудуду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) зикр мекард: (Хоби рӯзадор ибодат аст). Оё ин ҳадис саҳеҳ аст?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Ин ҳадис саҳеҳ нест, аз паёмбар (дурудуду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) собит нашудааст.

Байҳақӣ дар "Шуабу-л-имон" (3/1437) аз Абдуллоҳ ибни Абуавфо (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардааст, ки паёмбар (дурудуду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст:

«Хоби рӯзадор ибодат, сукути ӯ тасбеҳ, дуояш қабул ва (савоби) амалаш дучандон аст».

Байҳақӣ санади ин ҳадисро заиф доништа, гуфтааст: Маъруф ибни Ҳассон (яке аз ровиёни ҳадис) заиф аст ва Сулаймон ибни Амри Нахай аз ӯ заифтар аст. Ироқӣ дар "Тахриҷу эҳёи улуми-д-дин" (1/310) гуфтааст: Сулаймони Нахай яке аз дурӯғгӯён аст.

Муновӣ ӯро дар "Файзу-л-қадир" (9293) заиф доништааст. Албанӣ онро дар

"Силсилату-л-аҳодиси-з-заифа" (4696) зикр карда, гуфтааст: (Ин ҳадис) заиф аст.

Бар мусулмонон ба таври умум ва бар хатибону воизон махсусан воҷиб аст, ки пеш аз он ки ҳадисро ба расулуллоҳ (дурудуду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) нисбат диҳанд, таҳқиқу баррасӣ кунанд. Ба паёмбар нисбат додани сухане, ки нагуфтааст, ҷоиз нест.

Паёмбар (дурудуду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: **«Дурӯғ бастан бар ман**

мисли дурӯғ бастан ба дигарон нест. Касе, ки огоҳона бар ман дурӯғ

бибандад, пас ҷойгоҳи худро дар оташи дӯзах омода кунад». Ривояти Бухорӣ (1391) ва Муслим дар "Муқаддимату-с-саҳиҳ"-и худ (4).

Аллоҳ донотар аст.